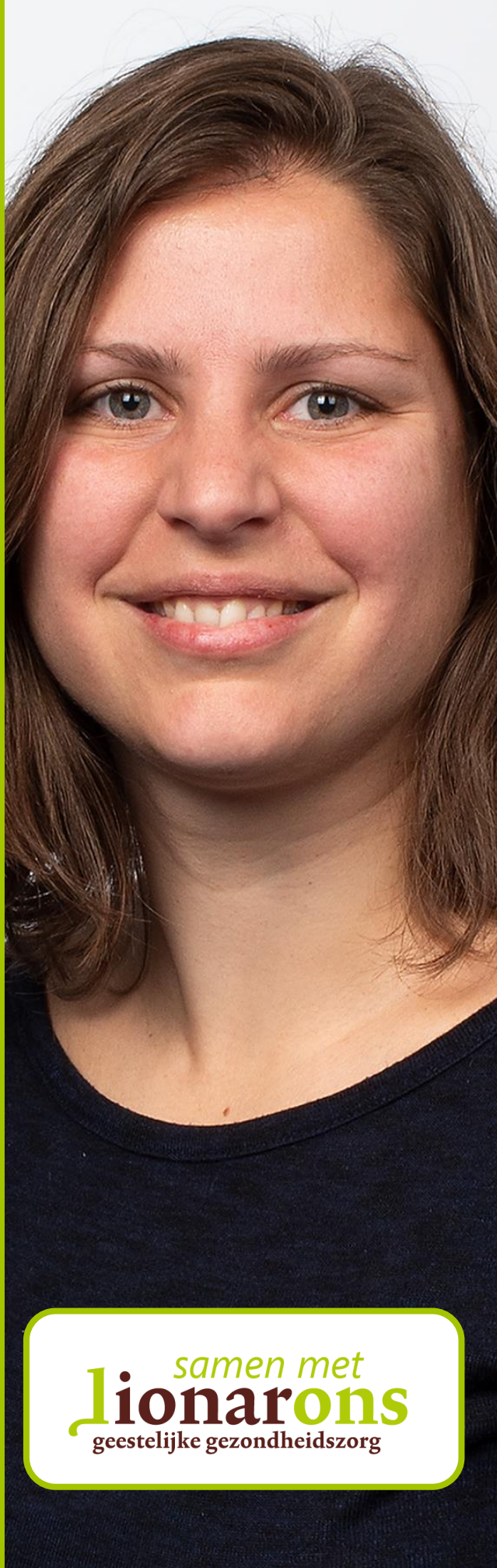

Aggie Bonten 12,5 jaar in dienst

Ze noemt zichzelf een laatbloeiër, omdat ze pas na een eerdere studie koos voor het beroep van hulpverlener. Nu is Aggie Bonten, GZ-psycholoog en teamleider van onze afdeling Ouderenzorg, 12,5 jaar in dienst.

“Na mijn middelbare school wist ik echt niet wat ik wilde worden. Ik ben toen maar de HEAO gaan doen. Een heel andere richting inderdaad. Wel koos ik voor de richting commerciële economie, omdat voor mij duidelijk was dat ik met mensen wilde werken.” Dat maakte dat Aggie uiteindelijk na het afronden van haar HEAO-opleiding nooit in de economische wereld is gaan werken, maar psychologie ging studeren aan de Universiteit Maastricht.

Haar onderzoekstage van die opleiding deed ze bij ernstig meervoudig gehandicapte kinderen en het liefst wilde ze destijds met de doelgroep minderjarigen gaan werken, maar omdat er lange wachttijden waren om een praktijkstage bij kind- en jeugdzorg te kunnen doen, koos ze voor een praktijkstage/werkervaringsplek bij de afdeling ouderen van een grote GGZ-

samen met
lionarons
geestelijke gezondheidszorg

instelling. Zo ontdekte Aggie dat haar hart juist bij ouderen ligt.

“Een collega van mij tipte me destijds dat er bij Lionarons GGZ personeel werd gezocht. Ik stuurde een open sollicitatie en werd aangenomen bij de afdeling Ouderenzorg, die destijds in 2008 werd opgestart. Eigenlijk zijn er wel veel overeenkomsten tussen kinderen en ouderen. Beiden kunnen onvoorspelbaar en onbevungen zijn en niet zelden wordt hun gedrag niet begrepen, omdat ze zich nog niet of niet meer kunnen uiten.” Zeker bij cliënten met neurocognitieve stoornissen, zoals dementie, waar Aggie veel mee werkt, ziet ze dat onbegrepen gedrag en haalt ze er veel voldoening uit om samen met familie, mantelzorgers en zorgverleners de puzzel te maken wat er aan de hand is en wat de beste aanpak is. Aggie lacht: “Voor mij zijn de échte ouderen het meest uitdagend. Jongere ouderen, die we natuurlijk ook in behandeling hebben, noem ik vaak ‘de pubers’ onder de ouderen. En in het eerste contact breekt zo’n grapje ook al vaak het ijs. Dan vindt een jonger iemand het niet meer erg om ‘oudere’ genoemd te worden.”

Voor Aggie is het belangrijk dat ouderen niet worden ‘afgeschreven’, omdat ze te oud zouden zijn om nog te veranderen. “Je bent nooit te oud om te leren, dat is écht mijn overtuiging. Ik herinner me een hoogbejaarde dame van 91 die met mijn hulp toch nog haar gedrag wist te veranderen. Een jaar later kwam ik mevrouw, die in een verzorgingstehuis woonde, nog wel eens tegen en dan zei ze: ‘Aggie het gaat nog steeds goed hoor’. Voor dat soort behandelsuccessen doe ik het”.

Aggie houdt van de afwisseling in haar werk: “De afdeling Ouderenzorg werkt extern nauw samen met allerlei zorgverleners, zoals huisartsen, praktijkondersteuners, fysio- en ergotherapeuten. Ik heb vaak multidisciplinair overleg in huisartspraktijken. Samen met de diversiteit van de problematiek die we behandelen én de huisbezoeken die we bij ouderen afleggen, maakt dat iedere werkdag heel afwisselend. Het verveelt nooit.”

Ook kijkt Aggie terug op tal van mooie en soms ook hilarische ervaringen met cliënten. “Op uitzonderingen na zijn onze cliënten zeer

tevreden met ons. Ze kunnen zich dan niet voorstellen dat er ook wel eens mensen zijn die niet tevreden zijn. Regelmatig hoor ik ‘dan bel je mij maar, dan kom ik wel vertellen hoe goed je bent’. Of die keer dat ik op huisbezoek ging en in alle vroegte al een Indonesische rijsttafel door een cliënt kreeg voorgeschoteld”, herinnert Aggie zich.

In de loop der jaren heeft Aggie het team Ouderenzorg zien groeien. “Toen ik begon waren we maar met een handjevol psychologen. Inmiddels staat er een volwaardig multidisciplinair team met een psychiater, ambulante begeleiders, een verpleegkundig specialist GGZ en verpleegkundigen.” Toch roemt Aggie juist ook de kleinschaligheid van Lionarons GGZ: “Hoewel we in de afgelopen jaren flink zijn gegroeid, zijn we in feite nog steeds een kleine, overzichtelijke organisatie. Iedereen kent elkaar, we voelen ons gelijkwaardig aan elkaar en iedereen kan zijn zegje doen. Ook de persoonlijke situatie van medewerkers is in beeld. Daarin onderscheiden we ons echt van grote GGZ-instellingen.”

Na enige tijd kreeg Aggie de kans om de GZ-opleiding te volgen en een paar jaar geleden werd ze tevens teamleider van de afdeling Ouderenzorg. “Zeker in die laatste rol wil ik nog verder groeien. Na een aantal jaren had ik de behandeling van cliënten wel ‘onder de muts’ en was ik toe aan een nieuwe uitdaging. Toch is het soms ook wel lastig om tegelijkertijd behandelaar en teamleider te zijn. De zorg voor cliënten staat begrijpelijkerwijs altijd voorop en dat maakt wel eens dat ik minder toekom aan mijn taken als teamleider. Hierin een goede balans vinden, zal voor mij de komende jaren een mooie uitdaging vormen.”